

Arrest

nr. 220 681 van 2 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 september 2018 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. SCHELLEMANS, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 24 juli 2015 toe op het Belgische grondgebied in het kader van gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot en werd op 8 oktober 2015 in het bezit gesteld van een F-kaart die geldig is tot 8 oktober 2020.

1.2. Verzoekster diende op 29 december 2017 een asielaanvraag in.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 20 juli 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en een soenniet van Koerdische origine te zijn. U verklaart geboren te zijn op 25 november 1992 te Suleimaniya, Noord-Irak. U woonde tot uw zevende in Gwezha te Suleimaniya, nadien woonde u in Touy Malik te Suleimaniya. U woonde steeds in bij uw ouders. U ging naar school tot het derde middelbaar. Uw mannelijke familieleden oefenden controle op u uit en gaven u weinig vrijheid. U mocht het huis enkel verlaten met toestemming van uw vader. U diende een hoofddoek te dragen. Na het derde middelbaar moest u uw studies stopzetten. Uw vader sloeg uw moeder. Ook u en uw zus werden geslagen wanneer er zich thuis discussies voordeden. In 2012 leerde u via een vriendin H.(...) A.(...) T.(...) (CG (...); OV (...)) kennen. Hij is een Iraakse Koerd die sinds 2008 in België verblijft en ondertussen de Belgische nationaliteit verkreeg. Jullie telefoneerden met elkaar en begonnen een relatie. In april 2014 kwam H.(...) naar Irak. Hij vroeg om uw hand bij uw familie. Uw vader was eerst niet akkoord omdat hij vond dat H.(...) een té radicaal moslim was. U was echter verliefd. Uw moeder overtuigde uw vader uiteindelijk toch in te stemmen met het huwelijk aangezien u er zelf akkoord mee was. Op 5 april 2014 reisde u samen met uw vader naar Jordanië om daar een visum voor gezinshereniging met uw echtgenoot aan te vragen. Op 12 april 2014 keerden jullie terug naar Irak. Op 7 mei 2014 huwde u met H.(...) voor de rechtbank van Suleimaniya. Uw echtgenoot keerde hierna terug naar België. Jullie onderhielden contact via internet en telefoon. U reisde legaal via gezinshereniging vanuit Irak naar België op 24 juli 2015. Een vijftal maanden nadien begon H.(...) zich anders te gedragen ten opzichte van u. Hij maande u aan een hoofddoek te dragen en te bidden. U ging hier niet mee akkoord, waarop hij u meermaals hardhandig aanpakte. U reisde een eerste keer terug naar Irak voor een familiebezoek. Dit was op 22 juni 2016. U bleef toen tot 21 september 2016 in uw ouderlijk huis in Touy Malik. Nadien keerde u terug naar België. Uw echtgenoot bleef u slecht behandelen. Op 24 juni 2017 reisde u samen met uw echtgenoot terug naar Suleimaniya. In de luchthaven zei hij u dat u uw familie mocht bezoeken, hij ging naar de zijne. Op 9 juli 2017 kwam een brief voor u bij uw ouders in Touy Malik toe waarin stond dat u werd opgeroepen in verband met uw echtscheiding. Blijkbaar had uw echtgenoot de scheiding aangevraagd zonder uw medeweten. Uw moeder vreesde dat, indien uw vader dit te weten zou komen, hij u zou doden. Ze maande u aan onmiddellijk terug uit Irak te vertrekken. U reisde met behulp van de echtgenoot van uw tante uit Irak op 12 juli 2017. Terug aangekomen in België ging u naar de broer van uw echtgenoot, in de hoop dat hij kon tussenkomen om het weer goed te maken tussen jullie. Uw echtgenoot wilde echter niets meer van u weten. Een week na uw terugkeer begonnen uw vader en oom u telefonisch te bedreigen. Ze zeiden dat u het met uw echtgenoot moest goedmaken. Een scheiding kan immers niet volgens jullie cultuur. U verbleef hierna nog gedurende een week bij uw schoonbroer, maar werd dan buitengezet door zijn echtgenote omdat ze zich niet in jullie problemen wenste te mengen. U ging toen naar de politie om te zeggen dat u op straat terecht was gekomen aangezien uw echtgenoot u niet meer in zijn huis wilde binnenlaten. De politie stuurde u toen door naar een vluchthuis. Rond september 2017 vernam u dat uw familie u verstoten had. Aangezien u niet meer samenwoont met uw echtgenoot zal uw Belgische verblijfskaart ingetrokken worden. Het vluchthuis raadde u daarom aan een verzoek om internationale bescherming in te dienen, hetgeen u deed op 29 december 2017.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 18/9/'14), uw paspoort (d.d. 25/11/'14) en uw Belgische F-kaart (d.d. 8/10/'15). U legt tevens een kopie voor van uw huwelijksakte en een usb-stick met de dreigementen van uw oom en vader. Via uw advocaat werden nog een PV, twee attesten van het CAW en enkele links naar algemene landeninformatie doorgestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, a) en b).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u pas in december 2017 besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen, terwijl u beweert reeds sinds december 2015 problemen te ondervinden met uw echtgenoot en sinds juli 2017 bedreigd te zijn geweest door uw vader en oom. Hierdoor kunnen ernstige vragen worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming (CGVS p.3, 12, 16-17). U beweert dat u in het vluchthuis werd aangeraden een verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar dat u geen idee had hoe dit allemaal in elkaar zat (CGVS p.20). U verbleef echter sinds 18 september 2017 in het opvanghuis (zie attest CAW). Er kan dan ook worden aangenomen dat u dus eerder de moeite had kunnen nemen om zich hierover te informeren.

Verder maakt u niet aannemelijk dat u uit een familie komt waarin vrouwen alle vrijheid wordt ontnomen. U beweert dat u uw school niet kon afmaken, niet mocht werken en uw huis niet mocht verlaten zonder de toestemming van uw vader. Er was bovendien sprake van huiselijk geweld. Het CGVS hecht echter geen geloof aan de door u geschetste context aangezien blijkt dat u wel degelijk inspraak had in uw partnerkeuze. Uw ouders waren zelf geen verwanten voor hun huwelijk (CGVS p.5). U hebt zelf ook gekozen een relatie te beginnen met iemand buiten uw familie, namelijk de broer van een schoolvriendin (CGVS p.6). Hoewel uw vader hier in eerste instantie niet akkoord was met uw partnerkeuze, kon uw moeder hem toch overtuigen in te stemmen met uw huwelijk door er op te wijzen dat u hier zelf achter stond. Uw echtgenoot vroeg uw hand in april 2014 aan uw vader (CGVS p.7). Na zijn initiële weigering vertrok uw vader toch reeds op 5 april 2014 met u naar Jordanië om uw visumaanvraag voor gezinshereniging met uw echtgenoot in orde te brengen (CGVS p.14, stempel paspoort). Hij was dus klaarblijkelijk uitermate snel bijgedraaid. Uw vader heeft ook nooit een andere huwelijkspartner aan u voorgesteld of voor u geregeld. U mocht zelf uw keuze maken. Voorts blijkt ook dat u pas op uw tweeëntwintigste stopte met uw studies, niet omdat uw vader u hiertoe dwong, maar omdat u toen zélf de keuze maakte te huwen (CGVS p.8). Uw twintigjarige zus studeert momenteel nog steeds aan de hogeschool. Hoewel uw vader het u niet gemakkelijk zou hebben gemaakt om te studeren zou uw moeder er wel in geslaagd zijn ervoor te zorgen dat uw zus kon verder studeren. Voor zover u weet zijn er nog geen plannen voor haar huwelijk (CGVS p.5-6, 8-9). Dit zijn allemaal zaken die bezwaarlijk met een rigide en traditionele familie in overeenstemming kunnen worden gebracht. Bovendien maakte u door uw huwelijk zelf de keuze om het land te verlaten en uw leven verder te zetten in een u onbekende maatschappij, heel ver verwijderd van uw eigen omgeving. Dat u deze keuze maakte en er vervolgens in slaagde om uw keuze in de praktijk om te zetten en dit met toestemming van uw familie, lijkt moeilijk te vereenzelvigen met het door u geschetste beeld van een achtergestelde en onderdrukte vrouw.

De door u ingeroepen problemen met uw familie als gevolg van uw echtscheiding blijken tevens niet geloofwaardig. U ondervond in Irak zelf geen concrete problemen met hen. U verklaart eerst van wel, maar wanneer hier verder naar wordt gevraagd blijkt u te zijn vertrokken alvorens uw mannelijke familieleden op de hoogte waren van het feit dat uw echtgenoot de echtscheiding aanvroeg (CGVS p.13). Uw moeder lichtte uw vader hierover in een week nadat u uit Irak vertrok (CGVS p.17). U beweert dat ondertussen uw vader en oom u zouden willen opsluiten of doden (CGVS p. 12, 17, 20). Volgens uw verklaringen kiezen de meeste families er immers voor gescheiden vrouwen op te sluiten omdat het een schande zou zijn voor de familie (CGVS p.19). Concrete voorbeelden kunt u hiervan echter niet geven. U maakt weliswaar melding van een video over een door haar echtgenoot gedode vrouw die u via Facebook zag. U weet echter niet waarom die man zijn echtgenote had gedood (CGVS p.19). U verklaart weinig meer dan dat u zeker bent dat ze u gaan doden omdat ze het met zoveel woorden hebben gezegd en omdat u de mentaliteit van uw familie kent. Uw oom zou voor uw geboorte een buurman gedood hebben tijdens een discussie (CGVS p.17). Dit laatste is echter een blote bewering die u op generlei wijze kunt staven en bovendien niets van doen heeft met uw situatie. Los van het voorgaande stelt het CGVS vast dat er na uw vertrek geen enkele poging was om tot een verzoening met uw familie te komen. Volgens u omdat u bij voorbaat weet dat het geen zin heeft omdat ze allemaal dezelfde mentaliteit hebben (CGVS p.18). Het blijft toch vreemd dat er niet is getracht tot een normalisering van de situatie te komen, mogelijks via bemiddeling, wat ook eigen aan uw cultuur is. Bovendien bleek eerder dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beschrijving van het milieu waarin u opgroeide. U kunt bijgevolg niet overtuigen dat u heden niet zou kunnen terugkeren naar Irak omdat uw familie niet bereid zou zijn in huis te nemen omwille van uw echtscheiding. Uw verklaringen in dezer zijn louter hypothetisch en geenszins gestoeld op concrete feiten of indicaties.

U erkent bovendien dat in Koerdistan organisaties actief zijn die opkomen voor vrouwenrechten en die in zulke situaties kunnen helpen. Waar deze gevestigd zijn weet u niet en u hebt hier ook niet naar geïnformeerd. U beweert immers dat vrouwen er niet naartoe zouden gaan om hun verhaal te doen omdat

hun familieleden hier alleen bozer van zouden worden en nadien nog extra problemen zouden maken. Als dan wordt gevraagd naar concrete voorbeelden hiervan, beweert u dat er veel vrouwen gedood werden maar dat u zich hier geen enkel concreet voorbeeld van kunt herinneren (CGVS p.16). Dit doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Voorts kan getwijfeld worden aan de ernst en geloofwaardigheid van uw problemen met uw echtgenoot. Zo vielen enkele grote tegenstrijdigheden in uw verklaringen te bemerken. Toen u zich op 15 december 2017 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet inschrijven om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, liet u optekenen dat u al gedurende twee jaar niet meer samenwoonde met uw echtgenoot (zie inschrijvingsblad). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) beweert u echter nog tot juni 2017 bij hem te hebben gewoond. Wanneer u met deze inconsistentie wordt geconfronteerd, verklaart u dat u toen gezegd zou hebben dat u twee jaar met hem zou hebben samengewoond (CGVS p.12). Dat u simpelweg andere verklaringen beweert te hebben afgelegd dan degenen die werden genoteerd kan allerm minst aanzien worden als een overtuigende uitleg voor deze incoherente verklaringen. Verder beweert u op een gegeven moment enkel feitelijk gescheiden te zijn, maar nog niet wettelijk. U verklaart niet te weten of uw echtgenoot hiertoe reeds stappen zou hebben ondernomen (CGVS p.8). Op een ander moment zegt u dan weer dat u wel degelijk wettelijk gescheiden bent. De echtscheiding zou immers in Irak zijn uitgesproken. Wanneer u geconfronteerd wordt met deze afwijkende verklaringen beweert u dat u dacht dat gevraagd werd of hier in België een echtscheidingsprocedure werd opgestart en dat dit tot op heden nog niet het geval was (CGVS p.14-15). Aangezien uw huwelijk ook in Irak plaatsvond, kan niet worden ingezien waarom de scheiding enkel wettelijk in België zou kunnen worden geregeld en dat u dus geen rekening zou houden met de Iraakse echtscheidingsprocedure bij het formuleren van uw antwoord op de vraag naar uw echtscheiding (CGVS p.6). Verder worden vraagtekens geplaatst bij het feit dat u, ondanks de door u aangehaalde mishandeling, er toch voor koos de relatie met uw man te proberen herstellen en hem terug achterna te reizen nadat hij te kennen had gegeven van u te willen scheiden (CGVS p.12-13, 15). U had bovendien reeds eerder de kans gehad onder zijn tirannie uit te komen. In 2016 was u immers reeds alleen op bezoek gegaan bij uw familie in Koerdistan. U bleef daar toen gedurende drie maanden (CGVS p.3-4). Op dat moment werd u reeds mishandeld (CGVS p.12). Waarom u nadien toch terugkeerde naar uw gewelddadige echtgenoot is dan ook een vraagteken. Daarnaast kan nog worden gewezen op het feit dat, zelfs indien geloof kan worden gehecht aan het feit dat u tijdens uw huwelijk slachtoffer werd van huiselijk geweld door uw echtgenoot, u niet aannemelijk maakt dat u actueel bij een terugkeer naar Irak een vrees voor vervolging zou hoeven te kennen omwille van deze redenen. Uw echtgenoot heeft immers de Belgische nationaliteit en woont hier nog steeds op zijn adres in België. Hij laat u hier ook met rust. U hebt geen contact meer met hem. U maakt enkel melding van het feit dat hij over u roddelt (CGVS p.8, 13). Bij terugkeer naar Irak hoeft u dus van hem niets te vrezen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Het betreft hier immers slechts uw identiteitskaart (d.d. 18/9/'14), uw paspoort (d.d. 25/11/'14) en uw Belgische F-kaart (d.d. 8/10/'15). Deze documenten vormen enkel een indicatie betreffende uw identiteit en herkomst, zij vormen geen indicatie voor uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Irak. De kopie van uw huwelijksakte bevestigt enkel uw huwelijk, waaraan op zich ook niet aan wordt getwijfeld. De brief in verband met uw echtscheidingsprocedure legt u niet voor. Deze zou u bij uw moeder hebben achtergelaten omdat u hoopte het goed te maken met uw echtgenoot (CGVS p.14). De usb-stick met dreigementen van uw oom en vader heeft geen overtuigende bewijswaarde. Hiervoor zouden deze immers moeten worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Bovendien kan eender wie op eender welk moment zulke fragmenten in spreken en zelfs fabriceren. De authenticiteit kan er niet van worden gegarandeerd. De attest van het CAW bevestigen enkel dat u een tijd in het opvanghuis hebt verbleven voor onderdak. Zowel in deze attesten als in het PV wordt melding gemaakt van het huiselijk geweld waarvan u slachtoffer zou zijn geweest, alsook van de bedreigingen door uw familieleden. Dit PV is echter enkel gebaseerd op uw verklaringen. In het PV staat bovendien tevens vermeld dat er op dat moment geen zichtbare kwetsuren te zien waren. De door uw advocaat doorgestuurde landeninformatie over de Koerdische Autonome Regio wijst weliswaar op de precare positie van alleenstaande Koerdische vrouwen die eerwraak vrezen. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u tot deze sociale groep zou behoren.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van oorsprong hebt verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Suleymaniyah te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Niettegenstaande de diepe politieke en economische crisis blijft het geweld in de KAR relatief beperkt. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het terreurgeweld dat in Irak plaatsvindt.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Daarnaast vonden in de KAR sporadisch, kleinschalige en gerichte aanvallen plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. De zeldzame terreurdaden en lage aantal burgerslachtoffers veruiterlijkt zich in de massale aanwezigheid van Syrische vluchtelingen IDP's uit Centraal-Irak. Dit heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zwaar op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en de betwiste gebieden onder Koerdische controle. De gewapende confrontaties beperkten zich tot de betwiste gebieden maar de KRG verloor hiermee bij benadering 30 % van zijn de facto grondgebied en een groot deel van zijn olie-inkomsten. Daarmee is het politieke landschap van de Iraakse Koerden volledig door elkaar geschud.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR is er tot op heden geen melding gemaakt van burgerdoden.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Suleymaniyah. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniyah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB CGVS) en van het redelijkheid-, het zorgvuldigheidsbeginsel en de (materiële) motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster geeft toe dat zij eerst gedurende een drietal maanden in een vluchthuis verbleef alvorens zij een verzoek om internationale bescherming indiende. Zij oppert dat het volkomen logisch is dat zij door gebrek aan kennis het advies van haar raadsman afwachtte wat het indienen van een verzoek om internationale bescherming betreft.

Voorts is verzoekster van oordeel dat de commissaris-generaal een verkeerde inschatting maakte van haar profiel als gescheiden vrouw uit Irak.

Naar aanleiding van de twijfels die in de bestreden beslissing worden geuit betreffende de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen van verzoekster met haar echtgenoot, wijst verzoekster erop dat er geen twijfels worden geuit over het bestaan van de echtscheiding in Irak. Verzoekster stelt dat zij bezig is met het officialiseren van de echtscheiding in België. Bijgevolg, zo meent verzoekster, kan er geen twijfel bestaan over haar profiel als gescheiden Koerdische vrouw. Volgens verzoekster is het bestaan van huwelijksproblemen en intra-familiaal geweld irrelevant omdat zij bij een terugkeer naar Irak geen vervolging vreest van haar echtgenoot, maar van haar eigen familie omwille van de echtscheiding.

Verzoekster citeert vervolgens de *UNHCR Eligibility Guidelines* van 2012 waarin wordt gesteld dat vrouwen in bepaalde omstandigheden, zoals slachtoffers van huiselijk geweld en eengerelateerd geweld, mogelijks in aanmerking komen voor internationale bescherming en vult dit aan met landeninformatie van het *UK Home Office* over Koerdische 'eer'-misdrijven van augustus 2017. Verzoekster wijst erop dat zij op 19 april 2018 per e-mail een aantal rapporten had overgemaakt, maar dat de objectieve landeninformatie ontbreekt in het administratief dossier. In dit verband stipt verzoekster aan dat de onderzoeks- en samenwerkingsplicht, die rust op de verwerende partij, voorzien is in artikel 27 van het KB CGVS en in artikel 4.3 van de richtlijn 2011/95/EU. Ook de artikelen 3 en 13 van het EVRM verplichten de lidstaten om een zo grondig mogelijk onderzoek te voeren en ook artikel 10 van de Procedurerichtlijn legt de verwerende partij op om nauwkeurige en actuele informatie te verzamelen. Volgens verzoekster

blijkt uit de objectieve informatie dat zij een risico loopt op vervolging of op een onmenselijke behandeling door haar familie omwille van haar echtscheiding.

In een volgend middelonderdeel oppert verzoekster dat de inschatting door de verwerende partij van verzoeksters huwelijksproblemen volstrekt onredelijk is. Verzoekster stelt dat zij steeds heeft verklaard dat zij sedert juli 2017 niet meer bij haar echtgenoot verblijft waarbij zij bepaalde van haar verklaringen uit haar interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal citeert. Volgens verzoekster heeft zij steeds consequent gesteld dat zij sedert haar laatste verblijf in Irak in juli 2017 niet meer bij haar echtgenoot woont en sedert 18 september 2017 opvang genoot in het 'Zij-huis'. Haar verklaringen, zo stelt verzoekster, dienen ook te worden beoordeeld in de context van haar verblijf in België gedurende drie jaar. Naar aanleiding van haar onduidelijke verklaringen over haar burgerlijke staat stelt verzoekster dat haar statuut in België werd bedoeld, terwijl zij nooit heeft willen verbergen dat zij in Irak reeds gescheiden was. Verzoekster stipt aan dat het om culturele redenen onmogelijk was om zomaar bij haar echtgenoot weg te gaan en zij wijst op informatie waaruit blijkt dat slachtoffers van intra-familiaal geweld vaak geen hulp zoeken omwille van de schande die ermee gepaard gaat, hetgeen bij uitstek geldt in Irak. Verzoekster haalt aan dat het zeker niet evident was voor haar om een einde te maken aan haar huwelijk. Het is slechts, zo gaat verzoekster verder, nadat haar echtgenoot dreigde haar te vermoorden en haar niet langer toeliet de echtelijke woning te betreden dat zij uit haar penibele situatie is weggeraakt.

Wat haar vrees voor vervolging betreft, benadrukt verzoekster dat zij vervolging vreest door haar eigen familie ingevolge haar echtscheiding.

Verzoekster vraagt zich af hoe de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat zij niet afkomstig zou zijn uit een rigide en traditionele familie omdat zij inspraak heeft gehad in haar partnerkeuze en school heeft kunnen lopen. Aangezien het administratief dossier geen objectieve informatie bevat over de tradities en gewoontes in Koerdische gezinnen, zo stelt verzoekster vast, is zij van oordeel dat de commissaris-generaal zijn inschatting baseert op buikgevoel, hetgeen volgens haar niet strookt met de richtlijnen van het UNHCR.

Verzoekster is ook de mening toegedaan dat het al dan niet 'traditioneel zijn' van haar familie irrelevant is voor de beoordeling van de behoefte aan internationale bescherming. In dit verband verwijst verzoekster naar de landeninformatie waaruit blijkt dat eerwraak zonder onderscheid voorkomt in traditionele families op het platteland als in meer progressieve families in de stad. Uit de informatie blijkt dat er nog steeds "*honour killings*" voorkomen in de Koerdische Autonome Regio (hierna: de KAR). Verzoekster besluit dat het volkomen onnodig is een inschatting te maken van de mate waarin zij traditioneel of progressief zou zijn.

Uit de beschikbare informatie blijkt volgens verzoekster dat haar verklaringen volledig in overeenstemming zijn met de realiteit. Verzoekster wijst erop dat uit de landeninformatie blijkt dat het niet ongevoel is dat vrouwen onderwijs genieten in traditionele Koerdische gezinnen. Zeker in stedelijke gebieden, zoals Sulejmaniya, waarvan verzoekster afkomstig is, hebben vrouwen volgens haar veel vaker een opleiding genoten en treden zij op latere leeftijd in het huwelijk. Verzoekster zet uiteen dat haar vader tegen haar huwelijk gekant was omdat haar echtgenoot een radicale salafist was, maar dat hij toestemde omdat hij de schande van hun voorhuwelijks relatie wilde vermijden. Verzoekster houdt vol dat zij steeds coherente en consistente verklaringen heeft afgelegd die overeenstemmen met de beschikbare landeninformatie.

Met betrekking tot de problemen die verzoekster zou kennen bij een eventuele terugkeer naar Irak, verklaarde zij dat zij de echtscheidingsbrief verborgen had gehouden voor haar mannelijke familieleden, maar dat zij vele bewijzen heeft neergelegd van de dreigberichten die zij ontving nadat haar familieleden de waarheid ontdekten.

Verzoekster stelt niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal tot de conclusie kon komen dat zij geen poging ondernomen zou hebben om tot een verzoening te komen, terwijl zij dit wel heeft geprobeerd, maar haar mannelijke familieleden dit weigerden. Bovendien, zo merkt verzoekster op, is er geen landeninformatie voorhanden waaruit blijkt dat in haar geval een verzoeningspoging gebruikelijk is. Verzoekster brengt tegen de bestreden beslissing in dat zij wel degelijk pogingen heeft gedaan om een verzoening te bekomen en dat zij wél voorbeelden heeft gegeven van vrouwen die problemen kenden omwille van hun echtscheiding, waarbij zij aanhaalt dat zij een vrouw kent die na haar scheiding niet meer naar Irak durfde terug te keren omwille van haar broers, en maakte zij melding van haar nicht.

Naar aanleiding van de overweging uit de bestreden beslissing dat verzoekster weinig informatie had over organisaties ter bevordering van vrouwenrechten in Koerdistan, merkt verzoekster op dat zij zich niet in Irak bevond toen de problemen met haar echtgenoot een aanvang namen zodat zij op deze organisaties nooit een beroep heeft moeten doen. Daarnaast wijst verzoekster op landeninformatie waaruit blijkt dat deze organisaties in de praktijk erg weinig kunnen bijdragen en dat de bestaande “shelters” geen effectieve bescherming bieden, zoals zij ook tijdens haar gehoor had verklaard.

Verzoekster concludeert dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming omdat zij omwille van haar profiel als Koerdische vrouw eerwraak vreest door haar familie ingevolge haar echtscheiding.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een ‘beschikking kosteloze rechtsbijstand’ van 31 juli 2018 toe, de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq*” van 31 mei 2012, een rapport over eerdergerelateerd geweld in Koerdistan van het *Immigration and Refugee Board* van Canada: “*Iraq: Honour-based violence in the Kurdistan region; state protection and support services available to victims*” van 15 februari 2016, een rapport van het *UK Home Office* over “*Iraq: Kurdish 'honour' crimes*” van augustus 2017, een proces-verbaal van de aangifte van intra-familiaal geweld van 4 augustus 2017, en een attest van mevr. M. V. K. van het Zij-huis Vrouwenopvang te Antwerpen van 23 april 2018 (Verzoekschrift, bijlagen 2-8).

2.2.2. Ter terechtzitting legt de raadsvrouw van verzoekster een aanvullende nota neer waarbij zij wederom een verklaring neerlegt van mevr. M. V. K. van het Zij-huis Vrouwenopvang te Antwerpen van 27 augustus 2018 (Aanvullende nota, bijlage 1).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet worden verzoeksters asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld

in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt voorafgaandelijk vastgesteld dat er geen specifieke steunmaatregelen dienen te worden verleend.

De commissaris-generaal stipt in de eerste plaats aan dat verzoekster pas in december 2017 besliste om een verzoek om internationale bescherming in te dienen terwijl zij reeds sinds december 2015 problemen ondervindt met haar echtgenoot, sinds juli 2017 bedreigd zou zijn door haar vader en haar oom en sedert september 2017 in een opvanghuis verbleef.

Vervolgens wordt in de beslissing gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster geschetste familiale context aangezien zij wel degelijk inspraak had in haar partnerkeuze en haar ouders geen verwanten waren voor hun huwelijk. Tevens wijst de commissaris-generaal erop dat verzoekster zelf besliste om te stoppen met haar studies omdat ze ging huwen en dat haar zus nog studeert aan de hogeschool en er nog geen plannen zijn voor het huwelijk van haar zus. Ook het gegeven dat verzoekster de keuze maakte haar leven verder te zetten in een onbekende maatschappij met toestemming van haar familie, lijkt volgens de commissaris-generaal niet compatibel te zijn met het geschetste beeld van een onderdrukte vrouw.

De commissaris-generaal stelde vast dat verzoekster in Irak geen concrete problemen had ondervonden omwille van haar echtscheiding en dat zij enkel blote beweringen uitte over de houding van haar familieleden. De commissaris-generaal merkt ook op dat er geen verzoeningspoging zou zijn geweest, die ook eigen is aan de Koerdische cultuur, hetgeen bevreemdend is. In de beslissing wordt geconcludeerd dat verzoekster louter hypothetische verklaringen aflegt over de onmogelijkheid om naar Irak terug te keren omdat haar familie niet bereid zou zijn haar in huis op te nemen.

De commissaris-generaal uit ook twijfels over de geloofwaardigheid van de problemen van verzoekster met haar echtgenoot omwille van ernstige tegenstrijdigheden in haar verklaringen, met name over het ogenblik waarop zij gescheiden wonen en over haar actuele burgerlijke staat. De commissaris-generaal wijst er ook op dat verzoekster reeds eerder aan de dwingelandij van haar echtgenoot had kunnen ontsnappen omdat zij reeds in 2016 alleen op bezoek was bij haar familie in Koerdistan en daar gedurende drie maanden verbleef. Bij een eventuele terugkeer naar Irak maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij te vrezen heeft van haar echtgenoot aangezien deze de Belgische nationaliteit heeft, nog steeds in België verblijft en verzoekster geen contact meer met hem zou hebben.

Met betrekking tot de neergelegde documenten wordt door de commissaris-generaal gesteld dat deze de appreciatie van verzoeksters relaas niet wijzigen. De neergelegde identiteitsbewijzen vormen geen indicatie betreffende haar vrees, zo stelt de commissaris-generaal. Voorts overweegt hij dat de huwelijksakte enkel het huwelijk aantoonst, maar dat verzoekster de brief betreffende de echtscheidingsprocedure niet voorlegt. Naar aanleiding van de neergelegde usb-stick met geluidsopnames van dreigementen vanwege haar vader en oom, wordt in de beslissing gesteld dat deze niet overtuigen omdat eender wie op eender welk moment deze geluidsfragmenten kan inspreken. Naar aanleiding van het attest van het CAW wordt bevestigd dat verzoekster een beroep deed op het vluchthuis voor onderdak, en dat in het neergelegde PV melding wordt gemaakt van huiselijk geweld, maar dat dit slechts eenzijdige verklaringen betreffen. Met betrekking tot de door de raadvrouw van verzoekster aangebrachte landeninformatie wordt in de beslissing gesteld dat verzoekster niet aantoonst dat zij het profiel heeft van een alleenstaande Koerdische vrouw die eerwraak te vrezen heeft.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing op basis van de landeninformatie gesteld dat er in de KAR actueel geen reëel risico bestaat om als burger het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en dat verzoekster geen bewijs heeft geleverd dat zij specifiek zou worden geraakt om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden.

2.5.2. Het middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 27 van het KB CGVS aangezien dit artikel werd opgeheven door het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2.5.3. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.

2.5.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

2.5.7. Verzoekster voert de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag. In artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.8. De Raad stelt vast dat verzoekster reeds sinds 24 juli 2015 in België verblijft en thans nog in het bezit is van een F-kaart, die geldig is tot 8 oktober 2020 (zie punt 1.). De asielaanvraag die verzoekster op 29 december 2017 heeft ingediend, vloeit voort uit gebeurtenissen, met name haar echtscheiding, die zou hebben plaatsgevonden nadat zij haar land van herkomst heeft verlaten in de zin van artikel 5 van de richtlijn 2011/95/EU. In zo'n geval zal de beslissingsnemende overheid met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van het verzoek beoordelen: *“Such so-called self-created claims raise, however, specific questions related to the assessment of the validity of the claim, in particular questions of credibility.”* (UNHCR, *“Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects”*, februari 2004). Er geldt met andere woorden een verzwaarde bewijslast (DENYS, L., *Overzicht van het vreemdelingenrecht*, Heule, INNI publishers, 2019, p. 574-577).

Het gegeven dat verzoekster haar asielaanvraag slechts indiende nadat zij enkele maanden in een vluchthuis had verbleven, ontslaat de commissaris-generaal niet van zijn verplichting om het verzoek om internationale bescherming nader te onderzoeken, maar het vereist wel dat zij een duidelijk beeld schetst van de problemen die zij inroept.

2.5.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster vreest in Suleimaniyah gedood te zullen worden door haar oom en haar vader omdat zij echtelijke moeilijkheden kent met haar echtgenoot en een echtscheiding als beledigend wordt ervaren voor de eer van de familie (AD, stuk 16, Vragenlijst CGVS, 31 januari 2018, vragen 4 en 5).

2.5.10. In de eerste plaats rijzen er vraagtekens inzake verzoeksters actuele burgerlijke staat. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoekster geen enkel bewijs heeft geleverd van haar echtscheiding. Zij heeft weliswaar haar huwelijksakte neergelegd (AD, stuk 19, Documenten, Huwelijksakte), maar er is geen enkel stavingsstuk voorhanden waaruit blijkt dat zij uit de echt zou zijn gescheiden. Verzoekster verklaart bovendien meermaals dat zij enkel feitelijk gescheiden is, maar niet wettelijk (AD, stuk 17, Verklaring DVZ, 31 januari 2018, Persoonsgegevens, burgerlijke staat; AD, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 19 april 2018, p. 8). Verzoekster blijkt zelfs totaal niet op de hoogte te zijn van de actuele stand van zaken betreffende haar beweerde echtscheiding (AD, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 19 april 2018, p. 8) en verklaart dat haar advocate de procedure nog moet opstarten (AD, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 19 april 2018, p. 11). Uit de beschikking van het bureau voor rechtsbijstand (Verzoekschrift, bijlage 2) kan niet worden afgeleid dat de procedure reeds werd opgestart, zoals verzoekster poneert.

2.5.11. Verzoekster kan geenszins worden bijgetreden waar zij stelt dat een verkeerde inschatting wordt gemaakt van haar profiel als gescheiden vrouw uit Irak. Zo leidt verzoekster uit de beslissing af dat er niet wordt getwijfeld over het bestaan van de echtscheiding in Irak, terwijl in de motieven bij de bespreking van de neergelegde documenten wordt gewezen op het feit dat verzoekster de brief betreffende de echtscheidingsprocedure in Irak niet voorlegt (Bestreden beslissing, p. 3), hetgeen wel op gerede twijfel wijst. Het gegeven dat verzoekster en haar echtgenoot echtelijke problemen kennen, wordt *an sich* niet in twijfel getrokken, maar er blijft onduidelijkheid bestaan over de precieze aard van die problemen.

2.5.12. Vervolgens dient betreffende de duur, ernst en aard van haar echtelijke problemen te worden gewezen op een aantal uiteenlopende verklaringen van verzoekster. Zij verklaarde op 15 december 2017 dat zij reeds twee jaar niet meer samenwoonde met haar echtgenoot (AD, stuk 17, Inschrijving préscreening 1e AA, 15 december 2017), waardoor zij hooguit enkele maanden in België zou hebben

samengewoond met haar echtgenoot. Later verklaarde zij dat zij sedert juli 2017 niet langer bij haar echtgenoot woonde (AD, stuk 17, Verklaring DVZ, 31 januari 2018, persoonsgegevens van de gezinsleden) en bevestigde zij dat zij nog samenwoonde vooraleer ze in de zomer van 2017 naar Irak vertrokken was. Verzoekster verklaarde dat ze steeds problemen had met haar man, die haar veel sloeg omdat ze niet naar hem luisterde (AD, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 19 april 2018, p. 12) en “niet dagelijks, maar telkens als we problemen of discussie hadden” “met handen en voeten” sloeg en “trok aan mijn haar” (*Ibid.*, p. 13). Tijdens haar gehoor stelde verzoekster vreemd genoeg tot tweemaal toe dat zij hoopte dat zij het met hem zou goedmaken (*Ibid.*, p. 12 en 14), hetgeen de wenkbrauwen doet fronsen aangezien verzoekster verklaarde slachtoffer te zijn van intra-familiaal geweld. Verzoekster omschrijft haar man als een ‘moslimradicaal’ die haar verplichtte zich als een gesluierde moslima te gedragen, de koran te lezen, naar de moskee te gaan en te bidden (*Ibid.*, p. 12 en 22). Nochtans verklaarde zij in België nooit een sluier gedragen te hebben (*Ibid.*, p. 22).

Ter staving van het intra-familiaal geweld waarvan verzoekster het slachtoffer zou zijn geweest, legde zij een proces-verbaal neer van 4 augustus 2017 (AD, stuk 19, Documenten, proces-verbaal). Verzoekster verklaarde dat haar echtgenoot 2 maanden eerder geweld had gebruikt waarbij zij blauwe plekken zou hebben opgelopen aan armen en benen, die niet langer zichtbaar waren en nooit een dokter had geraadpleegd. In de beslissing wordt ook gewezen op het eenzijdige karakter van het proces-verbaal. Uit de attesten van de medewerkster van het Zij-huis-Vrouwenopvang (Verzoekschrift, bijlage 8 en Aanvullende nota, bijlage 1) blijkt dat zij inderdaad gedurende vier en een halve maand in het vluchthuis heeft verbleven na echtelijke moeilijkheden. Hoewel er weinig overtuigende bewijzen zijn van slachtofferschap van intra-familiaal geweld, kan bewezen worden geacht dat verzoekster en haar Belgische echtgenoot echtelijke moeilijkheden hebben gekend en sedert medio 2017 niet langer samenwonen. De echtelijke problemen die in België zijn gerezen, kunnen *an sich* geen aanleiding geven tot het verlenen van internationale bescherming in functie van verzoeksters land van herkomst. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij in haar middel poneert dat de inschatting door de verwerende partij van haar huwelijksproblemen volstrekt onredelijk zou zijn.

2.5.13. Wat de vrees voor haar familieleden in Irak betreft, betoogt verzoekster dat het al dan niet ‘traditioneel’ karakter van haar familie niet relevant zou zijn voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Uit de landeninformatie van het *UK Home Office* die verzoekster in haar middel citeert en aan haar verzoekschrift toevoegt (Verzoekschrift, bijlage 5), blijkt inderdaad dat er in Koerdistan geen verschil bestaat tussen landelijk en stedelijk gebied wat de prevalentie en maatschappelijke aanvaarding van eengerelateerd geweld betreft, maar dat het fenomeen in verband dient te worden gebracht met “*broad and persuasive ways of thinking that revolve around gendered values and traditions that legitimize men’s control of women’s bodies and behaviour*”. Bijgevolg is het net van cruciaal belang om zicht te krijgen van de specifieke attitudes binnen het gezin waaruit verzoekster stamt met betrekking tot de positie en de rol van de vrouw in de samenleving. Alleen op die manier kan immers een inschatting worden gemaakt van het gedrag van haar (mannelijke) familieleden bij een eventuele terugkeer van verzoekster naar Irak en de daaruit voortvloeiende vrees voor vervolging of risico op ernstige schade.

Uit de verklaringen van verzoekster kan niet worden opgemaakt dat er binnen het gezin waarin zij opgroeide een sfeer heerste van sterke dwingelandij vanwege de mannelijke gezinsleden over de vrouwen en hun gedrag. Zo blijkt uit de verklaringen van verzoekster dat zowel haar vader als haar moeder werkten (AD, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 19 april 2018, p. 5). Verzoekster heeft, ondanks weerwerk van haar vader, middelbare studies gevolgd, blijkbaar via avondonderwijs en stopte met haar studies omwille van haar huwelijk (*Ibid.*, p. 8). Zij verklaarde dat zij in Irak “gewoon een sluiertje droeg, niet volledig bedekt” (*Ibid.*, p. 12). Op het ogenblik van haar huwelijk was verzoekster 22 jaar oud, en werd er voor haar nooit eerder een andere huwelijkskandidaat gezocht (*Ibid.*). Tevens blijkt dat verzoekster eerst een (geheime) afstandsrelatie onderhield met haar echtgenoot gedurende een tweetal jaar (*Ibid.*, p. 6) en dat zijzelf kon beslissen over haar huwelijk (AD, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 19 april 2018, p. 7). Haar familie zou er nooit een probleem van gemaakt hebben dat zij haar man zou volgen naar Europa, hetgeen als normaal werd ervaren (*Ibid.* p. 7). Verzoeksters zus, die 20 jaar oud was ten tijde van het gehoor, werd door haar moeder aangemoedigd om te studeren en studeert aan de landbouwhogeschool in Suleymaniya (*Ibid.*, p. 5-6; p. 9). Deze zus is ongehuwd en er zou geen huwelijk gepland zijn (*Ibid.*).

Indien de vrijheid van de vrouwelijke leden van haar familie ernstig werd beknot, zoals verzoekster *in fine* van haar interview na een aantal eerdere suggestieve vragen en in weerwil van haar eerdere verklaringen beschrijft (*Ibid.*, p. 21-22), kan niet worden ingezien waarom zij niet eerder een verzoek om internationale

bescherming indiende en kan evenmin worden ingezien waarom zij zowel in 2016 als in 2017 (*Ibid.*, p. 10) naar haar familie terugkeerde. Verzoekster kan geenszins overtuigen dat zij bij een eventuele terugkeer naar Irak niet bij haar familie terecht zou kunnen, zoals zij beweert.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij oordeelt dat de geluidsfragmenten en tekstberichten vanwege haar vader en haar oom geen deugdelijk bewijs vormen van daadwerkelijke bedreigingen (AD, stuk 19, Documenten, usb-stick). De Raad kan aan de voorgelegde stukken bewijswaarde ontfangen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 april 2008, nr. 181.967; RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643). In zijn beslissing stelt de commissaris-generaal dat *“eender wie op eender welk moment zulke fragmenten in (kan) spreken en zelfs fabriceren”*.

2.5.14. De Raad beschouwt de overwegingen van de commissaris-generaal betreffende het gebrek aan een verzoeningspoging en de gebrekkige kennis van verzoekster over organisaties die opkomen voor vrouwenrechten in Koerdistan, als overtuigende motieven zodat verzoeksters kritiek hierop geen ander licht kan werpen op het pertinent karakter van de determinerende motieven van de beslissing.

2.5.15. Uit het geheel van wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden geconcludeerd dat verzoekster het door haar voorgehouden risicoprofiel niet aannemelijk heeft gemaakt. Zowel betreffende haar burgerlijke staat als over de houding van haar familie zijn de verklaringen van verzoekster weinig geloofwaardig. Zij is er geenszins in geslaagd te overtuigen dat zij een uit de echt gescheiden alleenstaande vrouw is die eerwraak vreest vanwege haar familieleden in Irak. Aangezien verzoekster haar voorgehouden risicoprofiel helemaal niet aannemelijk heeft gemaakt, kan zij de commissaris-generaal niet dienstig verwijten in gebreke te zijn gebleven wat de samenwerkingsplicht betreft inzake *“alle relevante feiten in verband met het land van herkomst”*, zoals bedoeld in artikel 4.3 van de richtlijn 2011/95/EU of de onderzoeksplicht die zij destilleert uit de artikelen 3 en 13 van het EVRM en uit de Procedurerichtlijn. Verzoekster maakt bijgevolg ook niet aannemelijk dat de landeninformatie die haar raadvrouw op 19 april 2018 via mail aan het Commissariaat-generaal had overgemaakt (AD, stuk 19, Documenten, mail advocaat) en de landeninformatie die als bijlagen bij haar verzoekschrift werden gevoegd (Verzoekschrift, bijlagen 3-6) over eerdergerelateerd geweld in de KAR relevant zijn. De actuele situatie in het land van herkomst dient slechts nader te worden onderzocht indien verzoeksters relaas voldoende geloofwaardig overkomt, hetgeen *in casu* niet het geval is (cf. RvS van 29 september 2004, nr. 135.540). Ten overvloede wijst de Raad erop dat de asielaanvraag blijkbaar niet werd ingegeven door een behoefte aan internationale bescherming, maar werd ingediend op aanraden van het vluchthuis waar verzoekster verbleven heeft om het verblijfsrecht van verzoekster te vrijwaren (AD, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 19 april 2018, p. 11).

2.5.16. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar voorgehouden profiel, komt verzoekster niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling en kan zij zich hierop niet steunen teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.17. Verzoekster brengt in haar middel niets in tegen de overwegingen van de commissaris-generaal betreffende het risico op ernstige schade onder de vorm van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, die gestoeld zijn op de beschikbare landeninformatie (AD, stuk 20, Landeninformatie, ‘COI Focus Irak’ De veiligheidssituatie in de KAR van 14 maart 2018 en ‘COI Focus Irak De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio via de lucht’ van 13 april 2018).

In de bestreden beslissing wordt door de commissaris-generaal op basis van de beschikbare landeninformatie (AD, stuk 20, Landeninformatie, ‘COI Focus Irak’ De veiligheidssituatie in de KAR van 14 maart 2018 en ‘COI Focus Irak De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio via de lucht’ van 13 april 2018) geconcludeerd dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het aanwezige willekeurige geweld in de KAR van die aard is dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een risico zou lopen. Verzoekster heeft geen bewijs geleverd van ‘persoonlijke omstandigheden’ die in haren hoofde een verhoogde kwetsbaarheid zouden opleveren in het kader van het beperkte willekeurige geweld in de KAR.

2.5.18. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Verzoekster toont niet aan dat artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU werd miskend. Er blijkt evenmin een schending voorhanden te zijn van de artikelen 48/2 tot

en met 48/5 en artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel. Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN